

Αὐτὰρ ὁ ἐκ λιμένος προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν
 χῶρον ἀν' ὑλήεντα δι' ἄκριας, ἧ οἱ Ἀθήνη
 πέφραδε δῖον ὑφορβόν, ὃ οἱ βιότιο μάλιστα
 κήδετο οἰκῶν, οὓς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.
 Τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὖρ' ἤμενον, ἔνθα οἱ αὐλή 5
 ὑψηλὴ δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
 καλὴ τε μεγάλη τε, περιδρομος· ἦν ῥα συβώτης
 αὐτὸς δεῖμαθ' ὕεσσιν ἀποιχομένοιο ἄνακτος,
 νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρταο γέροντος,
 ῥυτοῖσιν λάεσσι καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ. 10
 σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα,
 πυκνοὺς καὶ θαμέας, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας·
 ἔντοσθεν δ' αὐλῆς συφεοὺς δυοκαίδεκα ποίει
 πλησίον ἀλλήλων, εὐνάς συσίν· ἐν δὲ ἐκάστῳ
 πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἐρχατόωντο, 15
 θήλειαι τοκάδες· τοῖ δ' ἄρσενες ἐκτὸς Ἴαυον,
 πολλὸν παυρότεροι· τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες
 ἀντίθειοι μνηστήρες, ἐπεὶ προῖαλλε συβώτης
 αἰεὶ ζατρεφῶν σιάλων τὸν ἄριστον ἀπάντων·
 οἱ δὲ τριηκόσιοί τε καὶ ἐξήκοντα πέλοντο. 20
 πὰρ δὲ κύνες θήρεσσιν ἐοικότες αἰὲν Ἴαυον
 τέσσαρες, οὓς ἔθρεψε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
 αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἐοῖς ἀράρισκε πέδιλα,
 τάμνων δέρμα βόειον ἐϋχροές· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 οἴχοντ' ἄλλυδις ἄλλος ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσσιν, 25
 οἱ τρεῖς· τὸν δὲ τέταρτον ἀποπροέηκε πόλινδε
 σὺν ἀγέμεν μνηστήρσιν ὑπερφιάλοισιν ἀνάγκη,
 ὄφρ' ἱερεύσαντες κρειῶν κορσαίατο θυμόν.
 Ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδον κύνες ὑλακόμωροι.

Μάντρα Εύμαιου (στ. 1-28) Αὐτὸς πάλι ἀπὸ το λιμάνι μονοπάτι κακοτράχαλο πήρε κι ανέβηκε,
 μέσα ἀπὸ φαράγγια, σε τόπο δέντρα γεμάτο, ὅπου του ἐξήγγησε ἡ Ἀθήνη
 ὅτι θα βρεῖ τον θεῖο χοιροβοσκό, ο οποίος προπάντων το βιός του
 ἀπὸ τους δούλους φρόντιζε, ὅσους στην κατοχὴ του εἶχεν ο θεῖος Ὀδυσσεάς.
 Κι αὐτὸν τον βρήκε στο προαύλιο καθισμένο, ὅπου αὐλὴ ψηλὴ 5
 για τις ἀνάγκες του εἶχε κτισθεῖ, σε χώρο ἀπὸ παντοῦ περιφρακτο,
 ωραία και μεγάλη, περικλειστη· αὐτὴν ο ἴδιος ο χοιροβοσκός
 ἐκτίσε για τους χοίρους, ὅταν ο ἀνακτας βρισκόταν μακριά,
 χωρὶς ἡ δέσποινα να το γνωρίζει κι ο γέροντας Λαέρτης,
 με πέτρες που κουβάλησε, και μ' ἀγριαχλαδιές στηθαίῳ ἐστήσε. 10
 Ἀπέξω πάλι πασάλους κάρφωσε ἀπ' ἀκρὴ σ' ἀκρὴ πέρα ως πέρα,
 πυκνοὺς και συνεχόμενους, ἀπὸ βελανιδιά τη φλούδα ἀφαιρώνοντας·
 και στον αὐλόγυρο ἀπὸ μέσα δώδεκα χοιροστάσια ἐφτιαξε
 το ἓνα κοντὰ στο ἄλλο, κοιτώνες για τους χοίρους· και στο καθένα
 πενήντα γουρούνια χαμοκύλιστα ἦταν κλεισμένα 15
 θηλυκά πάνω στη γέννα τους· τ' ἀρσενικά πάλι ἐξω κοιμόντουσαν,
 κατὰ πολὺ λιγότερα· γιατί αὐτὰ ὅλο λιγότερευαν καθὼς τα ἐτρωγαν
 οἱ ἰσῆοι μνηστήρες, μια κι ο χοιροβοσκός τον πιο ξεχωριστό
 ἀπ' ὅλους τους καλοθρεμμένους χοίρους συνέχεια σ' ἐκείνους ἐστελλε·
 κι αὐτοὶ τρακόσοι ἐξήντα εἶχαν ἀπομείνει (στο σύνολό τους). 20
 Ἐκεῖ ἐπίσης τέσσερες σκύλοι θηρία ὅμοια νύκτα και μέρα
 ξαγρυπνούσαν, που ο χοιροβοσκός ἀνάθρεψε, πρῶτος μέσα στους ἀνδρες.
 Ο ἴδιος πέδιλα (την ὥρα αὐτὴ) στα πόδια του προσάρμοζε,
 κόβοντας δέρμα βοδινό καλλίχρωμο· οἱ ἄλλοι πάλι (ὅσοι μαζί του ἦταν)
 πήγαν ἄλλος ἀλλοῦ στους χοίρους ἐκεῖ που ἦταν μαζεμένοι, 25
 οἱ τρεῖς· τον τέταρτο στην πόλη κάτω ἐστελε ἀπὸ πρὶν
 χοῖρο να φέρει στους υπερφιάλους μνηστήρες ἀναγκαστικά,
 για να χορτάσει, σφάζοντάς τον, κρέατα ἡ ψυχὴ τους.
 Ἐαφνικά τον Ὀδυσσεά εἶδαν οἱ σκύλοι που ν' ἀλυχτοῦν ἔχουν στο νοῦ τους,